

ΕΔΡΑ : ΑΘΗΝΑ – ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 96 – ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – Τ.Κ. 11527
Τηλ. : 2107770685 , 2107708393 fax : 2107770682
Τηλ. Προέδρου: 6972892123 , Τηλ. Γεν. Γραμ.: 6944150400
ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ 486 , ΕΙΔΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ 4512
Internet : www.poasy.gr E-mail: poasy@otenet.gr

Αθήνα, 19 Ιουνίου 2018

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΘΕΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΘΩΡΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Η Ομοσπονδία μας, στο πλαίσιο του θεσμικού της ρόλου, θέτει επί τάπητος το μείζον πρόβλημα της αδυναμίας της ελληνικής πολιτείας να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το φαινόμενο των εγκληματικών επιθέσεων εναντίον αστυνομικών δυνάμεων, ειδικότερα δε εκείνων που εμφανίζονται ως δήθεν «φωνή διαμαρτυρίας» και «δημοκρατικό δικαίωμα».

Το πρόβλημα φυσικά, δεν είναι καινούργιο. Εν συντομία, θυμίζουμε ότι εμφανίστηκε λίγο μετά την πτώση της δικτατορίας και στα 40 χρόνια από τότε, αφού πέρασε από διάφορες φάσεις τυφλής βίας κατά των αστυνομικών δυνάμεων (στο πλαίσιο μαζικών συγκεντρώσεων διαμαρτυρίας είτε ανεξάρτητα από αυτές), εδραιώθηκε και εξελίχθηκε με οργανωμένες επιθέσεις, κάθε εβδομάδα στα Εξάρχεια και με τάση επέκτασής του και στην επαρχία.

Από τους «γνωστούς – αγνώστους» φτάσαμε στους «κουκουλοφόρους» και στους «αντιεξουσιαστές» και από αυτούς στους «ταραξίες» και στους «μπαχαλάκηδες» χωρίς ιδεολογίες και ταυτότητες που πάντα έβρισκαν και βρίσκουν αφορμές και δικαιολογίες για να εξαπολύσουν το μένος τους κατά της αστυνομίας και των αστυνομικών είτε στα Εξάρχεια με ορμητήριο το Πολυτεχνείο είτε σε άλλους πολιτικοποιημένους χώρους. Κορυφαία κατάληξη αυτού του φαινομένου, η δράση ορισμένων ατόμων και στα γήπεδα παρέα με τους χούλιγκαν των αθλητικών χώρων.

Όλο αυτό το διάστημα, υπάρχουν επίσης ορισμένα δεδομένα:

1- η θεωρία ότι ανάμεσα στα εγκληματικά αυτά στοιχεία δρουν και προβοκάτορες – δεν είναι λίγες οι φορές δυστυχώς, που ως τέτοιοι, έχουν καταγγελθεί από αριστερά κόμματα και αστυνομικοί- και γενικότερα η αίσθηση ότι πρόκειται για ένα ιδιότυπο παρακράτος που επιβιώνει με όποια κυβέρνηση κι αν κυβερνά. Μάλιστα, σήμερα επί ΣΥΡΙΖΑ, γίνεται λόγος για παρακράτος και του ΣΥΡΙΖΑ! Φυσικά όλες οι έρευνες πήγαν στραφί.

2- ότι η βία κατά της αστυνομίας επενδύθηκε με έναν «αριστερό μανδύα» που ορισμένες φορές συμβάδιζε με συνθήματα και κομματικές θέσεις του τύπου «να καταργηθούν τα ΜΑΤ», «να αφοπλισθεί η αστυνομία» κλπ.

3- καθολική απαίτηση της κοινωνίας είναι να σταματήσει αυτό το φαινόμενο, να μην υπάρχουν «άβατα» για την αστυνομία καθώς και την κοινωνία και η εγκληματική δράση κατά των αστυνομικών να τιμωρείται όπως προβλέπεται από τους ποινικούς νόμους ή και με ακόμα πιο αυστηρές ποινές, ως ιδιώνυμο αδίκημα. Η απαίτηση δε, καθίσταται ακόμα πιο επιτακτική, δεδομένου ότι η

Ελληνική Αστυνομία επιδεικνύει επιτυχίες σε άλλα πιο απαιτητικά προβλήματα (τρομοκρατία, οργανωμένο έγκλημα κλπ).

4.- η χρόνια αναποτελεσματικότητα της πολιτείας, δεν έχει απασχολήσει το σύνολο του πολιτικού κόσμου, ενώ τα όποια μέτρα, ελήφθησαν κατά καιρούς κυρίως από την πλευρά της αστυνομίας και ήταν αποσπασματικά, καθόσον δεν εντάσσονταν σε μια συγκεκριμένη πολιτική για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια που θα συγκέντρωνε την συναίνεση και την αποδοχή κομμάτων και κοινωνίας.

5.- Η ΠΟΑΣΥ, έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου προ πολλού. Αρχικά υπερτονίζοντας την επικινδυνότητα του αστυνομικού λειτουργήματος και προτείνοντας μέτρα θωράκισης του αστυνομικού, και εν συνεχεία, βλέποντας ότι το κακό διαιωνίζεται με άμεσο κίνδυνο ζωής αστυνομικών και πολιτών, καλώντας τα πολιτικά κόμματα να απαντήσουν στο ερώτημα «τι αστυνομία θέλουμε», με τη σύσταση μιας διακομματικής επιτροπής.

Το να καταδικάζουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται, τελικά φάνηκε περίτρανα, ότι δεν αρκεί πλέον.

Έχουν περάσει δέκα και πλέον έτη από το 2007, όταν η Ομοσπονδία για πρώτη φορά συγκάλεσε στα γραφεία της ειδική σύσκεψη με εκπροσώπους πολιτικών κομμάτων για το ίδιο ακριβώς θέμα. Συμβάλλαμε τότε με τον τρόπο μας στο να υιοθετηθεί από τα πολιτικά κόμματα η πρόταση για τη διακομματική επιτροπή και το 2009, επί κυβερνήσεως Κώστα Καραμανλή, όταν το Δημόσιας Τάξης είχε συγχωνευθεί με το υπουργείο Εσωτερικών, να θεσμοθετηθεί ένα μικτό όργανο αξιολόγησης προβλημάτων και αναζήτησης λύσεων, το οποίο ωστόσο για διάφορους λόγους δεν επιβίωσε.

Σήμερα, επανερχόμαστε στο μείζον αυτό πρόβλημα και απαιτούμε από τον πολιτικό κόσμο να αντιμετωπίσει γενικότερα τα προβλήματα τάξης και ασφάλειας ως ζητήματα εθνικής σημασίας, το ίδιο όπως συμβαίνει για τα θέματα της εθνικής άμυνας και της εξωτερικής πολιτικής.

Η ζωή του αστυνομικού, η ζωή του όποιου πολίτη, είναι ανεπίτρεπτο να θεωρούνται παράπλευρες απώλειες ή φυσικό επακόλουθο μιας επικίνδυνης εργασίας.

Η βία κατά των αστυνομικών, είναι βία που στρέφεται κατά της ίδιας της κοινωνίας. Υπονομεύει τους δημοκρατικούς θεσμούς και την ίδια τη Δημοκρατία.

Απαιτείται επομένως να σταθούμε στα αίτια, τόσο του φαινομένου αυτού καθ' αυτού, όσο και της χρόνιας αναποτελεσματικότητας των αρχών ασφαλείας και των άλλων αναγκαιών θεσμών (αστυνομία, δικαιοσύνη, σωφρονιστικό σύστημα κλπ).

Λύση δεν αποτελεί σίγουρα αυτό που βιώνουμε σήμερα. Άλλοι να ευαγγελίζονται τη «μηδενική ανοχή», άλλοι να επιδεικνύουν «προκλητική ανοχή» και άλλοι να «σφυρίζουν αδιάφορα».

Η ΠΟΑΣΥ προτείνει επομένως να αρχίσει ένας ουσιαστικός και δεσμευτικός διάλογος με στόχο την αναζήτηση λύσεων πριν να είναι αργά. Από την πλευρά μας, καταθέτουμε ερωτήματα και αναζητούμε απαντήσεις κυρίως σε ό,τι αφορά τα της Ελληνικής Αστυνομίας, αλλά προφανώς οι ευθύνες επεκτείνονται και σε άλλα υπουργεία και δημόσιους οργανισμούς.

Η επαναλαμβανόμενη παρότρυνση «λύστε τα χέρια της αστυνομίας», προφανώς και δεν αρκεί για να δοθεί ένα τέλος σε ένα φαινόμενο μισού αιώνα εγκληματικής δράσης. Όσοι διακινούν αυτή τη θέση, πρέπει να εξειδικεύσουν τι εννοούν; Δεν βοηθούν οι γενικότητες.

Ποιος κρατά δεμένα τα χέρια των αστυνομικών; Και ως προς τι είναι δεμένα; Ως προς την οπλοχρησία; Ως προς τις έρευνες; Ως προς τη συλλογή

πληροφοριών και τις παρακολουθήσεις; Ως προς την εκπαίδευση και την εξειδίκευση; Ως προς τα σύγχρονα τεχνικά μέσα που πρέπει να διαθέτει ο αστυνομικός;

Ως προς το χαρακτήρα της αστυνομίας ως πολιτικό ή στρατιωτικό σώμα;

Ως προς τη λειτουργία του Αρχηγείου ως αστυνομική οντότητα και όχι ως προέκταση του γραφείου του εκάστοτε υπουργού;

Ως προς τη λειτουργία του Επιστημονικού Συμβουλίου Ερευνών, Ανάλυσης και Προγραμματισμού;

Έχουν κάτι άλλο στο μυαλό τους που δεν το γνωρίζουμε; Μήπως θέλουν ένα πιο στρατιωτικοποιημένο Σώμα, με περιορισμένες συνδικαλιστικές ελευθερίες για το προσωπικό του;

Αν όλα αυτά ισχύουν πρέπει να μας πουν και τι νομοθετικές πρωτοβουλίες θα αναλάβουν για να αλλάξουν στη συνέχεια, το ισχύον θεσμικό πλαίσιο.

Εδώ γεννάται όμως και ένα άλλο ερώτημα. Οι όποιες νομοθετικές πρωτοβουλίες πώς θα προέλθουν; Ποιοι και με τι εμπειρίες και με ποιες εγγυήσεις θα τις προτείνουν και θα τις εφαρμόσουν; Θα έχει προηγηθεί διάλογος και δημόσια συζήτηση για την αστυνομία, για το χαρακτήρα των υπηρεσιών, για την εκπαίδευση των αστυνομικών κ.λπ.;

Ή οι προτάσεις θα είναι και πάλι δέσμιες πολιτικών, κομματικών και ιδεολογικών σκοπιμοτήτων;

Σ' αυτή τη χρονική στιγμή η Ομοσπονδία ανέλαβε την πρωτοβουλία να φέρει ξανά στο προσκήνιο την πρόταση για σύσταση μιας διακομματικής επιτροπής.

Να γίνει σαφές ότι η Αστυνομία δεν συνιστά μηχανισμό εξουσίας κανενός πολιτικού σχηματισμού και ότι είναι ένας κρατικός -κοινωνικός- ανεξάρτητος-υπερκομματικός μηχανισμός με συγκεκριμένο πλαίσιο λειτουργίας και δράσης με μοναδικό αντικείμενο την πρόληψη και την καταστολή του εγκλήματος, όπως ρητά προβλέπεται από το Σύνταγμα και τους σχετικούς νόμους για τη λειτουργία του Αρχηγείου και των υφιστάμενων και καθοδηγούμενων από αυτό αστυνομικών υπηρεσιών.

Η διακομματική επιτροπή κατά την άποψη της Ομοσπονδίας, πρέπει να συμφωνήσει στη λήψη μιας σειράς αποφάσεων που θα αφορούν στην εδραίωση μιας ισχυρής κατεύθυνσης (βούλησης -πεποίθησης) για το αστυνομικό σύστημα, ώστε να διαλυθεί αφενός η σύγχυση για το χαρακτήρα και το ρόλο της Ελληνικής Αστυνομίας και αφετέρου για να προωθηθούν όλα εκείνα τα αναγκαία μέτρα που θα υπηρετούν τους στόχους της (επάρκεια οικονομικών πόρων, ανθρώπινου δυναμικού και μέσων).

Ως εξειδικευμένες προτάσεις καταθέτουμε επίσης:

- Καθιέρωση Κώδικα Υπηρεσιακής Ευθύνης και Μνημονίου Υπηρεσιακών Ενεργειών με βάση τα σημερινά δεδομένα για όλες τις υπηρεσίες.

Στον Κώδικα αυτό θα πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη ανά βαθμό και ιδιότητα του συγκεκριμένου τομέα έργου που αναλαμβάνει ο κάθε αστυνομικός υπάλληλος με τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματά του. Κατά τον τρόπο αυτό θα πάψει η μετατόπιση ευθύνης από τα πάνω προς τα κάτω και το αντίστροφο, αφού θα είναι προκαθορισμένα τα πλαίσια δράσης και τα όρια ευθύνης ενός εκάστου ούτως ώστε να διασφαλίζεται το ζητούμενο αποτέλεσμα. Παράλληλα θα τεθεί

φραγμός στη δημιουργία αυθαιρεσιών, αλλά και θα πάψουν να επιφορτίζονται με το έργο άλλων συναδέλφων οι φιλότιμοι, όπως μέχρι σήμερα συμβαίνει.

- Το Μνημόνιο Υπηρεσιακών Ενεργειών είναι επίσης απαραίτητο για να γνωρίζει εκ των προτέρων ο αστυνομικός αρχικά τις διαδικασίες που υπαγορεύει η νόμιμη και αξιοκρατική αντιμετώπιση συμβάντων - περιστατικών, αλλά και τους κινδύνους που ελλοχεύει η κάθε περίπτωση, ούτως ώστε να διαμορφώνει την ψυχολογική του προδιάθεση - να προετοιμάζει την άμυνά του και να συντονίζει τις ενέργειές του με αυτές των άλλων συναδέλφων.

Για τις βίαιες επιθέσεις που δέχεται, ειδικότερα, τα μέχρι σήμερα ληφθέντα μέτρα, όχι μόνο δεν βοήθησαν στον περιορισμό του φαινομένου, αλλά απεναντίας οδήγησαν στη διόγκωσή του.

Θέση μας είναι ότι η βία κατά των Αστυνομικών είναι βία κατά της Κοινωνίας. Είναι φαινόμενο συνδεδεμένο με την Κοινωνία και την Πολιτεία γενικότερα. Δυστυχώς, όμως, οι αστυνομικοί δεν υποστηρίζονται επαρκώς από την Πολιτεία. Είναι πρώτοι στόχοι των τρομοκρατών, ενώ και από ορισμένες κοινωνικές τάξεις εκλαμβάνονται ως υπεύθυνοι για την κυβερνητική πολιτική που εφαρμόζεται, με αποτέλεσμα η δυσανεμία των πολιτών να εκτονώνεται εις βάρος των αστυνομικών (διαδηλώσεις, πλειστηριασμοί κλπ).

Η Πολιτεία πρέπει να εντείνει τις προσπάθειές της ώστε να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για μια ασφαλή και ικανή διοίκηση των αστυνομικών επιχειρήσεων.

Η επίθεση κατά αστυνομικού δεν είναι ούτε λιγότερο σοβαρό αδίκημα αλλά ούτε και αποδεκτή πράξη πολιτικής διαμαρτυρίας. Η επίθεση εναντίον αστυνομικού είναι ένα έγκλημα που αποδεικνύει την έλλειψη ευθύνης του παραβάτη για την ατομική ακεραιότητα του αστυνομικού και τη θεμελιώδη δομή της δημοκρατικής κοινωνίας.

Η αναβάθμιση του κύρους και του ρόλου της Αστυνομίας μέσα στην ελληνική κοινωνία μπορεί και πρέπει να προέλθει μέσα από το προσφερόμενο κοινωνικό της έργο και την αναγνώρισή του από τον κοινωνικό της περίγυρο.

Σ' αυτήν την προσπάθεια έχουμε να αντιπαλέψουμε την άποψη ότι ο Οργανισμός μας αποτελεί τον μηχανισμό καταστολής στα χέρια του εκάστοτε κρατούντος. Αυτή και μόνη η συμμετοχή μας σε ένα σύστημα καταστολής, σίγουρα προδιαθέτει αρνητικά την ελληνική κοινωνία απέναντι στην αστυνομία. Και είναι βασική αλήθεια αυτή, για να δούμε μέσα απ' αυτήν, τι μπορούμε να κάνουμε σαν κοινωνία για να μεταβάλλουμε αυτόν τον μηχανισμό σε ένα πραγματικό φορέα εθνικής - κοινωνικής προσφοράς. Η μετατροπή του χαρακτήρα λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ. μπορεί να προκύψει μόνο με τη θεσμοθέτηση κανόνων διαφανούς - δημοκρατικής λειτουργίας με την παράλληλη καθιέρωση πλαισίων - ορίων δράσης αυτής.

Πρέπει να κατανοήσουμε ένστολοι και μη ένστολοι πολίτες, μέλη αυτής της ίδιας κοινωνίας, ότι πέραν των απαιτήσεών μας για διεύρυνση δημοκρατικών - κοινωνικών και άλλων δικαιωμάτων μας, έχουμε και την ευθύνη και την υποχρέωση να σεβαστούμε προκαθορισμένους και προθεσπισμένους και με τη συμμετοχή όλων μας, νομικούς θεσμικούς κανόνες κοινωνικής μας συμπεριφοράς. Διαφορετικά, ομολογούμε ότι ο άκρατος κομματισμός και η συγκυριακή ομαδοποίηση, μας εμποδίζουν να δούμε τα συμφέροντά μας σαν κοινωνία.

Εν κατακλείδι, για την υλοποίηση των προτάσεων που προαναφέρονται, πάνω από όλα απαιτείται πολιτική βούληση και πρωτίστως πολιτικό θάρρος.-